

Ἡ ἑσπερινή ὁμιλία τοῦ Σεβ. Δράμας

Μίλησε ἀπλά μέ τήν ἐγγύτητα τῆς γνωριμίας πρὸς ὅλους. Εὐχαρίστησε —ἐκ μέρους καί τοῦ ἁγίου Μεσσηνίας— ἐμᾶς γιά τήν πρόσκληση καί τό πλήρωμα γιά τή συμμετοχή. Καί συνέχισε:

«Γιορτάζουμε —εἶπε— ἓνα θάνατο, ἀλλά ἔχουμε χαρά. Διότι αὐτός ὁ θάνατος δέν ἔχει ὁσμή θανάτου καί ἀποσυνθέσεως, ἀλλά εἶναι ὁ θάνατος τῆς Μητέρας τῆς ζωῆς. Ἡ Παναγία μας “μετέστη πρὸς τήν ζωὴν, Μητηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς”. Εἶναι ἡ Μητέρα τῆς αὐτοζωῆς καί αὐτό τό βλέπουμε νά εἰκονίζεται στίς ἱερές εἰκόνες Της μέ τή στάση Της στίς περισσότερες ὡς βρεφοκρατούσης τόν Υἱό καί Θεό Της. Ὅπως τήν ζεῖ ἡ Ἐκκλησία, ἔτσι καί τήν εἰκονίζει καί τήν θεολογεῖ καί τήν ὑμνολογεῖ. Ἐπειτα ἔχουμε τήν εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως. Ὁ Κύριος βαστάζει τήν ψυχὴ τῆς καί κάτω οἱ Ἀπόστολοι μέ τούς Ἀγγέλους προπέμπουν τό ἄχραντο ἀειπαρθενικό της σκῆνωμα, πού ἔγινε ναός τῆς θεότητος ὅλης. Ὅμως, τήν τρίτη ἡμέρα προσῆλθε ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς πού ἀπουσίαζε καί, ἀνοίγοντας τό θεομητορικό μνημα, διαπίστωσαν ὅτι ἦταν ἀναστημένο. Ἡ Παναγία μας μετέστη πρὸς οὐρανούς. Καί μᾶς ἄφησε κατὰ τήν εὐλαβική παράδοση τό λεγόμενο “ὑψωμα τοῦ ἄρτου” στίς ἐορταστικές μοναστηριακές τράπεζες, “τό ὑψωμα (δοξολόγημα-ἐπίκληση) τῆς Παναγίας” πού διαμοιράζεται μετὰ στούς συνδαιτυμόνες. Πάντως, ἡ Παναγία μας προστρέχει παντοῦ καί βοηθαίει στή σωτηρία μας.

»Σέ ἓνα ὄραμα ἀποκαλυπτικό τοῦ ἁγίου Ἀνδρέα τοῦ διά Χριστόν σαλοῦ (πού μεταφέρθηκε νοερά στά οὐράνια, μέ τό σῶμά του ξεπαιγασμένο στή γῆ), ἔβλεπε ὁ Ὅσιος τόν Παράδεισο, ἔβλεπε τούς Ἁγίους, δέν εἶδε πουθενά τήν Παναγία. Τοῦ ἐξήγησε τότε ὁ συνοδός Ἄγγελος ὅτι ἡ Παναγία μας βρισκόταν στή γῆ καί ἔτρεχε νά βοηθήσει ὅσους τήν παρακαλοῦσαν.

»Αὐτό ἐξῆσε ὁ σύγχρονός μας ὁσιος Παῖσιος, ὅταν ἦταν νέος μοναχός ἀκόμη καί τόν ἔστειλε ὁ Ἡγούμενος σέ διακόνημα νά πορευθεῖ κάτω στό λιμάνι πρὸς τήν Ἰβήρων, γιά τήν ἀλληλογραφία. Ὁ νεαρός Παῖσιος ἔκανε τέλεια ὑπακοή, ὅμως ἦταν ἐξαντλημένος ἀπό τήν πολλή νηστεία τοῦ Δεκαπενταυγούστου καί θά λιποθυμοῦσε. Πῆγε παράμερα, νά μὴν τόν δοῦν νά πέφτει κάτω ἀπό τήν ἐξάντληση κι ἐπικαλέστηκε τή βοήθεια τῆς Παναγίας. Καί ἡ Παναγία μας τοῦ ἔστειλε ὁρατά ἓνα καρβέλι καί δυό τσαμπιά σταφύλια, πού μοσχομύριζαν καί τά ἔφαγε δοξολογώντας τό Θεό καί τήν Παναγία μας.

»Στά Μετέωρα πάλι πρέπει νά εἶναι ἀγιογραφημένη μιά παράσταση τῆς Παναγίας μας πού ὀνομάζεται “Παναγία ἡ παράκλησις (παρηγορία)” μέ ἓνα εἰλητάριο στά χέρια, ὅπου ἀναγράφεται ὁ παρακλητικός διάλογος τῆς Παναγίας μας μέ τόν Υἱό Της, τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Τοῦ ζητάει ἔλεος, κι Ἐκεῖνος ἀποκρίνεται “Μητέρα, μέ ἐξοργίζουν μέ τίς ἁμαρτίες τους”. Ἐπιμένει ἱκετεύοντας, κι Ἐκεῖνος ἀποκρίνεται “Μητέρα, μετάνοια δέν ἔχουν”. “Εἶμαι ἡ Μητέρα σου, σοῦ τό ζητάει ἡ Μητέρα σου νά τούς ἐλεήσεις” ξαναπαρακαλεῖ ἡ Παναγία μας, καί τότε Ἐκεῖνος τῆς ἀπαντᾷ συγκαταβατικά “Ἐχουν τό ἔλεός μου”.

»Αὐτό ζητοῦμε πρωτίστως ἐρχόμενοι στό ναό. Πέρα κι ἀπό τίς ἀπαραίτητες ὑλικές καί συμβατικές ἀνάγκες, πού καί γι’ αὐτές παρακαλοῦμε, ἱκετεύουμε καί προσευχόμαστε γιά τή σωτηρία μας. Πολλές φορές στίς Ἀκολουθίες καί στίς Λειτουργίες καί στίς Πανηγύρεις φεύγει ὁ

νοῦς, δέν προσεύχεται ἡ καρδιά. Εἶναι πολύ σπουδαῖο καί ἀπαραίτητο νά ἔχουμε κοινωνία προσευχῆς μέ τή Μητέρα τῆς ζωῆς καί τῆς σωτηρίας μας. Θυμοῦμαι —εἶπε ὁ Σεβ. Δράμας— ἐδῶ στό ψαλτήρι τῆς Παναγίας Γουμένισσας νά συμμετέχω καί μερικές φορές νά νιώθω τήν εὐσπλαχνία τῆς Παναγίας μας. Καί τώρα στή Δράμα, μέ τόσες ἔγνοιες, μετεῖχα πέρυσι στήν Κτιτορική ἀγρυπνία καί φέτος στήν πανήγυρη τῆς Παναγίας Εἰκοσιφοίνισσας. Τό μυαλό μου ἦταν ζαλισμένο ἀπό τά διοικητικά. Κι ἐκεῖ πού σκεπτόμουν, πῶς θά συμμετάσχω, ικέτευσα ἀπλά τήν Παναγία μας καί καθάρισε τό μυαλό καί μπόρεσα νά συμμετέχω ὁλόψυχα. Ὡς ἐπὶ πρέπει νά ἐπιδιώκουμε ὅλοι μας νά συμμετέχουμε στούς ἑορτασμούς...».